

KIRAZLAR ANTLAŞMASI

On dördümüze bastığımız bu yaz,

tam da bu tatil gününde,

çocukluğumuzu gömüyoruz en derinlere.

Ben, Zik, kirazların saplarını ayırıyorum,

masumiyetimiz bizden nasıl çekip alındıysa, aynen öyle.

Ben, Violette, bu meyvenin çekirdeğini ısıtıyorum,

karşlaşmamızın acısını asla unutmamak üzere.

Ben, Amos, yüzümü bu meyvenin suyuyla boyuyorum,

yüzümdeki kan rengi,

haha hep hatırlatsın diye bu keder dolu saatleri.

Ben, Satya, meyveden kalıntıya bırakıyorum;

O'na, kaybolana ulassın ve göstereyim diye,

ittifakımızı nasıl mühürlendiğini, O'nun yitip gidişiyle.

Bundan böyle, bu nehrin sularını oluşturan damlalar gibi,

toplandık, bir olduk dördümüz de.

Tıpkı yoldaki çakıllar gibi saklayacağız

sırrımızı, sessizce.

Bugünden sonra "Mavi Kirazlar" dır adımız:

Bizler, Amos, Violette, Satya ve Zik, ant içeriz,

Ayrılmamak üzere birleştikimize.

AMOS

Violette

"Satya"

ZIK

Violette

Aşk diye bir şey yok

Cécile Roumiguère

... *Al andar se hace camino...*
Caminante, no hay camino,
*sino estelas en la mar.**

... Dur yolcu, senin ayak izlerindir
yol, başka bir şey sanma;
yolcu, yol yoktur
yol yürüdükçe yol olur.

Antonio Machado

* Antonio Machado'nun *Kastilya Kızları* adlı kitabının "Atasözleri ve Deyişler XXIX" başlıklı şiirinden alıntı (çev. Ayşe Nihal Akbulut). (ç.n.)

Bu sabah da oradaydı. Süt almaya çıktığımda gördüm onu. Büfenin camının arkasında durmuş, bekliyordu. Kendini görünmez sanıyordu ama görünen tek şey oydu. Dersler başladığından beri her yerde karşıma çıkıyordu sanki. Okul çıkışında, dışıye giderken ya da bu sabah olduğu gibi bir şey almak için Ed'in büfesine uğradığımda hep onu görüyordum. Kimdi o?

Üç yıl önce nehrin kıyısında siyahlar giyinmiş bir adam daha vardı... Aynı kişi olabilir miydi? Olivia olayıyla bir ilgisi var mıydı? Hem, benimle derdi neydi? Olivia... Onu neredeyse unuttuğum. Yine de... Belki de hiç gitmemeliydik. Onu daha ancak tanımıştık, yollarımız ancak keşişmişti ki kendimizi hastalıklı dünyası içinde buluverdik ve olan oldu. Onu bir daha görmedik. Ama bu hikâye üç yıl önceydi...

Bu herif neden beni takip etsin ki? Beni, Violette'i, Violette Orlach'ı? Diğer üçüyle buluşmalı ve siyahlı adamı yeniden, bu kez evimin hemen yakınında gördüğümü anlatmalıydım... ama trenim kısa süre sonra kalkıyordu. Yazık. Satya kim bilir ne çılgın senaryolar kurardı kafasında. Amos beni sakinleştirirdi. Zik'se dalga geçerdi. Sesini duyar gibiyim:

“Ne? Herifin biri seni her yerde takip mi ediyor? Sen de nedenini mi merak ediyorsun? E haklısın. Hangi azgın kedi seni takip etmiş ki bugüne kadar, bu etsin...”

Ah be, Zik... dostum benim. Onu özleyeceğim. Kirazlar'ı ve en iyi arkadaşını görmeden geçecek on gün, dile kolay. Satya'nın pazar akşamı düzenleyeceği partiyi kaçırarak olmamdan söz etmiyorum bile...

Azizler Yortusu tatili; zorunlu istikâmet: Corbières. Fransa haritasının en dibinde, hatta biraz dışında, büyük dayım Ernesto'nun evi. Orada ne bilgisayar var, ne Twitter ne Facebook ne de Messenger. Cep telefonu bile yok. Sinyal hemen komşu köydeki tepelerde son buluyor. Arkadaşlarla konuşmak için tepilecek beş kilometre yol, ne iş ama...

Kirazlar yoksa, ben de Ernesto'yla konuşurum. Büyük dayım bambaşkadır. Yakında doksanına basacak, hayatı hâlâ dolu dolu yaşıyor. Ama son zamanlarda biraz güçten düştü. Kalbi üç seferde bir atmayı unutabiliyor. Annem onunla birkaç gün geçirmemi istedi; tek başına yaşayabiliyor mu, yoksa bir huzurevine mi taşınmalı anlayabilelim diye. Tabii ki bu görevi üstlenecek kişi ağabeyim Manu olamazdı; öyle bencildir ki, böyle bir iş için kılımı bile kıpırdatmaz! Öte yandan... Ernesto'yu taşınmaya ikna etmek... Anneme kolaylıklar diliyorum.

Yine de haksızlık bu. Burada kalmayı, Ivry-sur-Seine'deki fakirhanemizle şehir merkezi arasında gidip gelmeyi, gece gündüz demeden tayfamla Sinematek'e baskınlar düzenlemeyi tercih ederdim.

Yanlıştır anlaşılmasın, Ernesto'yu çok severim, hatta aşırı

sevdiğim bile söylenebilir. Büyükbabam gibidir. Normal, çünkü ne anne tarafında ne de baba tarafında bir büyükbabama oldu. Benim sırdaşımdır da. Şu gezegende hayata dair bir şeyleri çözebilen ve beni anlayan tek insan oymuş gibi geliyor. Burnumu deldirmek istediğimde yardımına koşan oydu. Böyle bir şeyi güzel ya da çirkin bulduğundan, iyi ya da kötü bir şey olduğunu düşündüğünden hiç söz etmedi. Bana yalnızca, “Hallederim,” dedi. İki gün sonra bir kadın, onun aracılığıyla beni buldu. Beni, Dövme Anonim Şirketi adlı bir dükkâna götürdü. Beş dakikalık bir sıkıntıdan, antiseptikli pamuğun soğuk dokunuşundan ve iğne burnumu delerken attığım tek bir çığlıktan sonra, evet, konu hallolmuştu. Geriye yaranın iyileşmesi kalmıştı. Ernesto'yla her şey çok basittir. Bu, babamın bir hafta boyunca bana surat asmasına, annemin burnuma her baktığında iç çekmesine engel olmadı tabii. Ama Ernesto sayesinde hizmama kavuşmuştum.

Bakalım şimdi... Bir pantolon, iki kazak, üç tişört, külot, çorap, sutyen, MP3-çalarımın şarjı, bir Duras kitabı – Evet, Amélie'den ya da Anne Rice'dan çok, bir Marguerite Duras insanıyım ben– tren biletim, öğrenci kartım. Tamamdır, unuttuğum bir şey yok. Yine de şu herif... Bir kere neden hep siyah giyiyor? Az önce bir de şapka takıyordu. Dikkat çekmek istemiyorsa bundan daha iyisini yapmalı.

Makyaj çantam! Unutsaydım, Ernesto bana mavi kantaron özlü makyaj temizleyici bulamazdı herhalde. Beni izleyen herif bir sapığa ya da saplantılı bir aşığa da benzemiyor. Daha çok hakkımda ne varsa öğrenmeye çalışıyor gibi.

Gerçi bu da en az bir âşık kadar korkutucu. Saplantılı olsun ya da olmasın...

Hemen söyleyeyim, tüylerimi diken diken eden bir sözcük varsa, o da “aşk”tır. Okuldaki kızlar mesela, çocuğun biri avludan geçerken saçını şöyle bir arkaya atmaya görsün, hemen kıkırdamaya başlarlar. Rezalet! Aşk dediğin beladan başka bir şey değil. İlişki iyi gidiyor bile olsa. O zaman da başlıyor can sıkıntısı. Hikâyenin başı aşktır meşktir tamam. Ama sonra, fotoğrafın o parlak yüzeyi aşınmaya başlayınca koltukaltı kılları ve öldürücü kokular çıkar ortaya. Sonsuza kadar aşkmış... haydi oradan! O halde aşk dediğin neye yarar?

Annemle babam mesela. Birbirlerini seviyorlar. Yani... öyle sanıyorum. Öyle ya da böyle, bir dönem sevdiler. En azından hâlâ boşanmadılar. Şimdiyse yan yana konmuş ve bahçenin dibinde unutulmuş iki cüce heykeline benziyorlar. Birbirleriyle konuşuyorlar, orası tamam. Eve alınması gerekenler, akşam yemekte ne olduğu, durmadan artan yakıt fiyatları, siyaset ve dünyayı kangren eden her türlü pislik... Pardon, konu bu sonuncusu olduğunda tartışmayı bir kenara bırakıp ağız dalaşına geçiyorlar. Onları hiç öpüşürken gördüğümü hatırlamıyorum. “Gözlerin o kadar güzel ki? – Öp beni...” Hayır, romantizm onların işi değil. Sinematek’te *Ai no corrida*’yı izlemiştim. Evet, eski film bağımlısıyım. O filmde anlatılan aşk, işte o, gerçek aşk! Ölümüne aşk ve *basta*, biter gider. Özetle, benim için aşk diye bir şey yok.

Adımın Violette, yani “menekşe” olmasının nedeni de

aşk. Annemle babam Toulouse’da tanışmışlar, orası... menekşelerin şehridir. Gerçi sosisleriyle de ünlüdür. Her işte bir hayır var demek ki. Adımın Sosis olduğunu düşünsenize. Gerçi öyle bir durumda beni Soso diye çağırabilirlerdi. Violette’i kısaltmaksa mümkün değil. Vio, hatta Viol, yani tecavüz. Daha kötüsü olamaz herhalde. Adım Violette, on altı yaşındayım, Ivry-sur-Seine’de yaşıyorum ve aşka inanmıyorum. Tanrı’ya ve cehenneme de inanmıyorum. Böylelikle tasvir tamamlandı.

İnanıldığı bir şey varsa, o da Mavi Kirazlar’dır –arkadaşlarım. En yakın dostum Sozick, yani Zik ve diğerleri; Amos ve Satya. Aynı bölgelerde yaşamıyoruz, hepimiz lise birinci sınıftayız ama aynı okula gitmiyoruz ve asla kopmayız. Fırsat buldukça Paris’in merkezinde, Sinematek’te buluşuruz. Bercy Parkı’nın o yanında her şey yörüngesine oturur.

Ancak şu anda önümde bir uçurum var: Bu on günlük tatil, Kirazlar’dan uzakta bitmek bilmeyecek. Satya’nın yarınki partisini de kaçırıyorum zaten! Bu beni hasta ediyor. Annem iadesi olmayan biletlerden almış, dolayısıyla iki gün geç gitmem söz konusu dahi olamaz... Ah, hele bir on sezikzime basayım, işte o gün gitmekte ya da kalmakta, Kirazlar ya da *tío* Ernesto arasında bir seçim yapmakta özgür olacağım! Özgür.

Hızlanmalıyım, trenim bir saatten kısa süre sonra Montparnasse Garı’ndan kalkacak. Güneye, büyük dayım Ernesto’nun evine doğru. Alabildiğine uzanan bağlar ve rüzgâr tribünleri. Yalnızlık garanti. Ufukta, yarım yüzyıldan